

gravationspørgsmaalet, som er traadt i Forgrunden. Den ærede Ordfører har i den Anledning bemærket, at det forekom ham, at jeg tog denne Sag noget let. Jeg skal nu villig indbømme, at jeg ikke har et saa melanolsk Blik paa Fremtiden, at jeg kan ansee det for rimeligt, at naar først Rigsraadet var gaaet ind paa Lovforslaget — og det er jo Betingelsen for, at det Hele kan blive til Noget — en tilkommende Finantsminister og Rigsraadet da skulde ville forandre det igjen. Det forekommer mig, at dertil tilbyder Forslaget Forstunderviisningen, Forstveesenet og sølgelig Fællesstaten altsfor store Fordele. Jeg maa naturligtviis bedømme Sagen fra mit Standpunkt, og efter min Opfattelse er det ikke ubetydelige Fordele, der her tilbydes Forstunderviisningen, altsaa Fællesstaten. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at Underviisningen vil blive langt bedre samlet, Eleverne ville ikke behøve at løbe hele Byen rundt til alle Hjørner og Kanter for at faae Underviisning i de forskjellige Fag, de ville ikke behøve, hver Gang de skulde see et Exemplar af et Træ, som der holdes Foredrag over, at gaae til den forstbotaniske Have ved Charlottenlund. Den ærede Ordfører har vel gjort opmærksom paa, at de ikke ville have Stæde af at bruge deres Been; nei, det er ganske vist, det kunne de have meget godt af, men jeg troer, at med Hensyn til Studierne, i de Aar, man skal studere, er det ikke synderlig heldigt at skulle bruge en halvanden Timestid til at gaae ud og en halvanden Timestid til at gaae tilbage, hver Gang man skal see et Exemplar af et Træ. Fremdeles er det en ikke ubetydelig Fordeel, der tilbydes Forstelejerne, idet de faae Deel i Stipendierne ved Landbohøjskolen. I denne Henseende maa jeg gøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører har gjort sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han meente, at disse Stipendier ikke vare Andet, end hvad Eleverne selv skjøde sammen. Det høie Landsthing vil erindre, i alt Fald fra Finantsudvalgets Betænkning i 12te Samling, at Stipendierne ere paa 200 Rdl. hver. Nu er der vistnok ingen Elev ved Landbohøjskolen, som skylder 200 Rdl. til, og det er altsaa ingen ringe Fordeel. For at gjøre det tydeligt vil jeg antage, at der paa et

Antal af 20 Forststuderende bliver i et vist Antal Aar 1, 2, 3, 4 eller hvor Mange man vil, der faae Stipendier. Jeg vil nu spørge, om det saaledes er Tilfældet nu, og om nogen af de Forststuderende nu kan faae 200 Rdl. Stipendium om Aaret. Dette maa vist besvares benægtende. Jeg troer derfor virkelig ikke, at der er Grund til at nære en saadan Frygt, at Rigsraadet skulde ville omgjøre denne lille Lov alene paa Grund af den Omstændighed, at Kongeriget ikke giver et endnu større Tilskud end for Diebliffet, at det ikke har noget Tab derved, men snarere nogen Fordeel. En saadan Opfattelse troer jeg ikke, at Rigsraadet vil tilegne sig. I private Forhold vilde jeg kalde en saadan Opfattelse en besynderlig Nærighed, en Skinshge, en sygelig Misundelse. Jeg kan som sagt ikke troe, at Rigsraadet vil gjøre sig skyldig i en saadan Opfattelse af Forholdet imellem Kongeriget og Fællesmonarkiet. Denne eksklusive Heelstatsopfattelse har fundet sit skarpeste Udtryk i det Foredrag, som vi hørte igaar af den ærede tredie Landsthingsmand for 9de Areds (Jessen), som ellers sædvanligt udmærker sig, forekommer det mig, ved Moderation i sine Foredrag. Den ærede Landsthingsmand synes imidlertid at have sættet Diet saa høit paa de 4,100 Rdl., at han slet ikke har Blikket aabent for alle de andre Punkter i Sagen. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at ved Loven af 8de Marts 1856 blev der bevilget 170,000 Rdl. fra Kongeriget til Veterinairernes og Landbrugselevernes Underviisning, som naturligtviis ogsaa komme Eleverne fra Hertugdømmerne tilgode; der tilbydes aarligt fra Kongeriget henved 30,000 Rdl., foruden 10,000 Rdl. fra Sorø Akademi, til Landbohøjskolen, og det have ogsaa Eleverne fra Hertugdømmerne Gavn af, og der er jo ikke Taa, der tage Deel i de Fordele, som Underviisningen paa Veterinair- og Landbohøjskolen tilbydes. Det forekommer mig virkelig, at der kunde være Grund til, naar man vil stille sig paa et eksklusivt Heelstatsstandpunkt, at sige, at de andre Dele af Monarkiet burde ogsaa bidrage deres Part hertil. En saadan Opfattelse har man imidlertid ikke gjort gjældende her i Kongeriget. At Landbohøjskolen efter Lovforslaget gjør endnu flere ikke ganske ube-